

Minus sju

Med lager på lager

Försöka att laga Försöka att värma, att rädda, att trösta.

Vi har inte rum

Vi drar en gräns vid minus 7. Varmare än minus sju är inte livsfarligt säger staden och kyrkorna är stängda.

Där sitter du i fukten utanför affären och du har slutat be om hjälp du är för trött du somnar till ibland i snömodden i regnet och du orkar inte längre bry dig om att ta din medicin.

Vi har svept in dig i filter. Grannarna med bekymrade miner och bultande hjärtan.

Vi har ringt Stadsmissionen och EU-teamet och polisen och ambulansen och tjatat men du sitter där frivilligt med dina blåfrusna händer för du vet ingenting annat och ingen har rum.

Med lager på lager

Försöka att laga

Men vi har inte rum

Som en michelingubbe i tjocka jackor

Uppblåsta bolster

Du är invirad likt en kokong

Du är en puppa som stelnat Räddningsfilten har en sida av silver och en sida av guld jag sveper in dig likt en mumie men jag har inte rum.

Jag ger dig honung honung i hett vatten i en avlagd termos om jag hinner tar ut en tjuga kokar en soppa men jag har inte rum.

Och ingenting kan trösta ingenting kan laga såret efter femhundra års slaveri och fördrivning som fortsätter och fortsätter för staden har inte rum.

Jag drömde jag vaknade en frostig morgon och alla kokongerna längst gatorna var invirade i guld som gnistrade och glänste och där inne fanns det värme där pågick en metamorfos. Vi smög förbi med varsamma steg för att inte störa, lyssnade efter krefsande och läten av omvandling. När alla skaln brast var världen ny och ingen var längre fattig. Skrynkliga vingar

sträcktes ut och färgerna strålade vi var fria.

Text och foto: *Ingrid Engarås*